

Arrest

nr. 108 967 van 3 september 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bulgaarse nationaliteit te zijn, op 18 maart 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing tot weigering van de vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten van 19 oktober 2012.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 12 juni 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 juli 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Vesselina BOUROVA die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat Brecht HEIRMAN, die loco advocaat Carmenta DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster diende op 5 augustus 2009 een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Op 5 januari 2010 nam de gemachtigde van de Federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid een beslissing houdende de weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoekster kreeg een E-kaart op 9 april 2010. Bij brief van 27 juni 2012 werd verzoekster gevraagd om recente bewijsstukken voor te leggen. Op 10 juli 2012 legde verzoekster stukken voor. De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en Maatschappelijke Integratie heeft op 19 oktober 2012 een beslissing genomen die een einde stelt aan verzoeksters recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing:

"Betrokkene diende een aanvraag in tot verklaring van inschrijving als ascendant (in functie van Ismail, Ismail Hasan - RR 71 02 2 7 615 80), en verkreeg de E-kaart op 09/04/2010. Overeenkomstig artikel 42bis, §1 van de wet van 15.12.1980 kan de minister of zijn gemachtigde controleren of aan de naleving van de verblijfsvoorwaarden wordt voldaan. Dienst Vreemdelingenzaken werd recentelijk ingelicht door de POD Maatschappelijke Integratie, Armoedebestrijding, Sociale Economie en Grootstedenbeleid dat betrokkene financiële steun ontvangt van het OCMW. Hieruit valt af te leiden dat betrokkene niet langer ten laste is van de EU-burger in wiens functie de aanvraag gezinshereniging werd ingediend. De situatie van betrokkene is dus geheel gewijzigd. Zij kan niet langer erkend worden als ascendant gezien zij niet langer voldoet aan de bijhorende verblijfsvoorwaarden overeenkomstig artikel 40 bis §2, 4° van de wet van 15.12.1980.

Hasan, Vurmis Ismailova kan het recht op verblijf niet behouden in eigen hoofde daar nergens uit het dossier blijkt dat zij een economische activiteit uitoefent. Een controle van de gegevensbank van de RSZ bevestigt dit. Bovendien blijkt uit het dossier dat zij een leefloon geniet als samenwonende persoon. Ook dit wijst erop dat betrokkene geen enkele economische activiteit in België uitoefent en dus niet voldoet aan de verblijfsvoorwaarden overeenkomstig artikel 40.64 van de wet van 15.12.1980. Het verblijfsrecht wordt bijgevolg beëindigd overeenkomstig artikel 42bis van de wet van 15.12.1980.

Er werden geen relevante documenten voorgelegd naar aanleiding van de uitnodigingsbrief van Dienst Vreemdelingenzaken dd. 27/06/2012 (betekend op 28/08/2012) waarbij betrokkene werd gevraagd eventuele humanitaire elementen toe te lichten overeenkomstig art. 42 ter §1, 3° lid waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling van het dossier. Het bewijs dat mevrouw een cursus Maatschappelijke integratie heeft gevolgd alsook het voorgelegde deelcertificaat Latijns schrift" als onderdeel van lessen Nederlands, veranderen niets aan deze beoordeling aangezien van een burger die in het Rijk verblijft verwacht kan worden zich de gewoontes en taal van de regio waar hij verblijft eigen te maken, te meer daar voorzien is in een verplicht inburgeringstraject in Vlaanderen. Bijgevolg is het redelijk te stellen dat betrokkene zonder problemen moet in staat zijn gevolg te geven aan deze intrekking van verblijfsrecht..."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert een eerste middel aan:

"schending van artikel 2 en artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Conform, bovenvermelde artikelen dient iedere beslissing van het bestuur op motieven te berusten die niet enkel in feite en in rechte aanwezig moeten zijn, maar die bovendien pertinent moeten zijn en de beslissing moeten verantwoorden. Van de materiële motivering, welke uit de gegevens van de zaak moet blijken, wordt de formele (of uitdrukkelijke) motiveringsplicht onderscheiden. In casu wordt de materiële motiveringsplicht geschonden. Het is immers nog steeds niet duidelijk welke criteria gehanteerd worden door verweerster om verzoekster uit te wijzen. De besteden beslissing vermeldt immer enkel: "Dienst Vreemdelingenzaken werd recentelijk ingelicht door de POD maatschappelijke Integratie, ... dat betrokkene financiële steun ontvangt van het OCMW. Hieruit valt af te leiden dat betrokkene niet langer ten laste is van de EU-burger in wiens functie de aanvraag gezinshereniging werd ingediend. De situatie van betrokkene is dus geheel gewijzigd." Er werden geen relevante documenten voorgelegd naar aanleiding van de uitnodigingsbrief van Dienst Vreemdelingenzaken, waarbij betrokkene werd gevraagd eventuele humanitaire elementen toe te lichten". Het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is nochtans om de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij/zij kan beoordelen of er een aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt, hetgeen in casu dus allerm minst gebeurd is. Het is verzoekster een raadsel op welke gronden verweerster zich baseert om tot de besluit te komen dat zij niet langer ten laste zou zijn van haar zoon. Verzoekster heeft sinds haar komst in België altijd bij haar zoon gewoond (stuk 4). Aangezien de inkomsten van haar zoon eind 2010 plots daalden omdat er minder werk was (ten gevolgen van de economische crisis) heeft verzoekster (met de hulp van haar zoon) een aanvraag ingediend bij het OCMW. Haar aanvraag werd goedgekeurd, waardoor zij vanaf 20.01.2011 een beperkte steun kreeg van circa 490€ (stuk 2). Aangezien de inkomsten van de zoon van verzoekster echter opnieuw stegen kort na de goedkeuring van het dossier van verzoekster door het OCMW, werd haar steun stopgezet vanaf 01.05.2011. Toen haar zoon echter ontslagen werd, heeft verzoeker eind 2011 een nieuwe aanvraag ingediend, die opnieuw goedgekeurd werd, waardoor zij vanaf 12.09.2012 opnieuw beperkte steun ontving (stuk 3). Zij is derhalve steeds ten laste geweest van haar zoon. In tegenstelling tot wat verweerster beweert heeft verzoekster wel degelijk voldoende bewijzen voorgelegd om te staven dat zij ten last is van haar zoon!

Verweerster diende de situatie van verzoekster aldus in concreto te beoordelen en rekening te houden met alle relevante documenten die door haar werden overgemaakt, alsook deze (correct) beoordelen. Verweerster heeft dit in casu echter niet gedaan. Verweerster beantwoordt dit argument niet in haar nota."

2.1.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en verzoekster bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoekster betoogt niet te weten welke criteria gehanteerd werden door de gemachtigde van de Staatssecretaris bij het nemen van zijn beslissing.

Nochtans verwijst de bestreden beslissing uitdrukkelijk naar de toepasselijke wetsbepalingen, te weten artikel 42ter van de vreemdelingenwet, en benadrukt de gemachtigde dat niet aan de verblijfsvoorwaarden gesteld in deze artikelen werd voldaan. De toepasselijke criteria worden wel degelijk aangeduid in de bestreden beslissing.

Verzoekster betoogt voorts dat zij altijd bij haar zoon heeft gewoond en ook steeds ten laste is geweest van haar zoon.

Artikel 42bis van de vreemdelingenwet bepaalt :

"§ 1. Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, ft 4. en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.

§ 2. Een burger van de Unie behoudt evenwel het verblijfsrecht zoals voorzien in artikel 40, § 4, eerste lid, 1 in de volgende gevallen:

1° hij is als gevolg van ziekte of ongeval tijdelijk arbeidsongeschikt;

2° hij bevindt zich, na ten minste één jaar te hebben gewerkt, in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsbemiddeling ingeschreven;

3° hij bevindt zich in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid na afloop van een tijdelijke arbeidsovereenkomst van minder dan één jaar of hij is in de eerste twaalf maanden onvrijwillig werkloos geworden en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening ingeschreven. In dit geval blijft het statuut van werknemer ten minste zes maanden behouden;

4° hij start met een beroepsopleiding. Behalve in geval van onvrijwillige werkloosheid is voor het behoud van het statuut van werknemer in dit geval een verband vereist tussen de voorafgaande beroepsactiviteit en deze opleiding."

De bestreden beslissing stelt dat verzoekster een leefloon geniet en dat zij tevens in gebreke blijft om bewijzen voor te leggen van een economische activiteit en/of voldoende bestaansmiddelen.

De verwerende partij heeft derhalve niet op kennelijk onredelijke wijze geoordeeld dat verzoekster niet beantwoordt aan de voorwaarden gesteld in artikel 40 §4 van de vreemdelingenwet. Verzoekster kan immers niet ontkennen en betwist tevens ook niet dat zij sedert 12 september 2012 een leefloon ontvangt.

Verzoekster diende zich bewust te zijn van de gevolgen verbonden aan het feit dat zij niet langer ten laste valt van de referentiepersoon. De gemachtigde van de Staatssecretaris heeft tevens niet op kennelijk onredelijke wijze vastgesteld dat verzoekster heeft nagelaten om bewijzen voor te leggen van een economische activiteit en/of voldoende bestaansmiddelen.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoekster voert een tweede middel aan:

“ schending van het zorgvuldigheidsbeginsel. Het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden omschreven als een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur dat de overheid verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij een formele voorbereiding van een beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier duidelijk geïnventariseerd en gecontroleerd worden. In casu heeft verzoekster naar aanleiding van de uitnodiging van de Dienst Vreemdelingenzaken (haar betekend op 28.08.2012) onmiddellijk een recente OCMW - attest opgevraagd en aan verweerster overgemaakt samen met nog een aantal andere attesten waaruit blijkt dat zij Nederlandse les gevolgd heeft (stukken 3-6). Zij heeft toen eveneens haar thuissituatie toegelicht en verteld dat zij reeds 3 jaar in België verbleef, in de tijd altijd bij haar zoon en haar schoondochter gewoond heeft en ook door hen onderhouden werd. Het enige dat verzoekster uit de bestreden beslissing kan afleiden is dat verweerster kennelijk geen rekening gehouden met de door haar overgemaakte stukken. Nochtans moet verweerster bij de beoordeling van de verblijfssituatie van verzoekster rekening houden met de duur van haar verblijf in het België, haar leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie en de mate waarin zij bindingen heeft met haar land van oorsprong (art. 42 ter §1, lid 3 Vw). In casu staat objectief vast dat verzoekster thans 61 jaar oud is, matige gezondheid heeft, reeds 3 jaar in België verblijft en in al die jaren door haar zoon en schoondochter onderhouden is geweest. In die optiek is het voor haar onmogelijk om zowel hier, als in haar land van herkomst om werk te vinden, waardoor zij niet anders kan dan ten laste te zijn van haar zoon. Door hiermee geen rekening te houden en geen nader onderzoek te voeren naar de specifieke situatie van verzoekster heeft verweerster niet alleen de zorgvuldigheidsplicht, maar ook de bepalingen van art. 42 ter Vw geschonden en haar schade berokkend.”

2.2.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat een beslissing slechts genomen kan worden na behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens.

Verzoekster voert aan dat de verwerende partij zou hebben nagelaten verzoeksters situatie grondig te onderzoeken, nu vaststaat dat zij wel degelijk stukken heeft overgemaakt naar aanleiding van de uitnodigingsbrief van de dienst Vreemdelingenzaken.

De Raad stelt evenwel vast dat verzoekster zelf aangeeft dat het moet gaan over relevante stukken. Een bewijs van een cursus maatschappelijke integratie en een deelcertificaat Latijns schrift wijzigt niets aan de beoordeling van het dossier.

Nergens blijkt dat de bestreden beslissing noch wat de feiten, noch wat de beslissing zelf betreft, in strijd kan worden geacht met het zorgvuldigheidsbeginsel.

De gemachtigde oordeelde niet op kennelijk onredelijke wijze dat een einde diende te worden gesteld aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden, met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie september tweeduizend dertien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. L. JANS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

L. JANS

M. MILOJKOWIC